

# Obhájce

Nezabývají-li se orgány činné v trestním řízení možnostmi, že by jediný člen statutárního orgánu, který je vyloučen podle § 34 odst. 4 věty první zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů, mohl zvolit právnické osobě zmocněnce, který by hájil její nejlepší zájmy a zvolil nejvhodnější strategii pro řízení, dopouští se neproporcionálního zásahu do práva na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Šetření podstaty práva právnické osoby na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod odpovídá požadavek, aby výzva podle § 34 odst. 4 věty druhé zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů, měla obligatorní charakter.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 3740/19 ze dne 11.2.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky X, zastoupené JUDr. J.K., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 6 Nt 7544/2019-21 ze dne 25. října 2019 a postupu Policie České republiky a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem v trestním řízení vedeném pod č. j. KRPU-21221-84/TČ-2018-040080-SB, za účasti Okresního soudu v Mostě, Policie České republiky a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, jako účastníků řízení, tak, že usnesením Okresního soudu v Mostě č. j. 6 Nt 7544/2019-21 ze dne 25. října 2019 bylo porušeno právo stěžovatelky na obhajobu zaručené v čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 6 Nt 7544/2019-21 ze dne 25. října 2019 se zrušuje, ve zbytku se ústavní stížnost zamítá.

Odůvodnění:

## I. Vymezení předmětu řízení

1. Stěžovatelka se ústavní stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Okresního soudu v Mostě, neboť je přesvědčena, že jí bylo porušeno její ústavně zaručené základní právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

2. Stěžovatelka zároveň požaduje, aby Policii České republiky a Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem (dále jen "krajské státní zastupitelství") bylo zakázáno pokračovat v porušování práva na obhajobu spočívajícím v nerespektování jejího práva zvolit si obhájce podle svého uvážení prostřednictvím osoby oprávněné za ni v trestním řízení činit úkony.

## II. Skutkové okolnosti věci a rekapitulace procesního vývoje

3. Proti stěžovatce bylo usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, územního odboru Most, oddělení hospodářské kriminality, č. j. KRPU-21221-84/TČ-2018-040080-SB ze dne 3. 10. 2019, zahájeno trestní stíhání pro spáchání zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 6 písm. a) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní zákoník"), a pro zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku.

4. Zahájeno bylo rovněž trestní stíhání J. S. a P. P. pro spáchání stejných zločinů, kterých se měli

dopustit ve spolupachatelství ve smyslu § 23 trestního zákoníku jako statutární zástupci (členové představenstva) stěžovatelky.

5. Napadeným usnesením ustanovil Okresní soud v Mostě (dále jen "okresní soud") stěžovatele opatrovníka (advokátku) podle § 34 odst. 5 zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dál jen "ZTOPO"). Jako důvod ustanovení opatrovníka okresní soud uvedl, že stěžovatelka nemůže jednat prostřednictvím svého (v době rozhodnutí) jediného jednatele (správně člena představenstva) J. S., neboť ten je v téže trestní věci stíhán pro totožnou trestnou činnost, a je tedy podle § 34 odst. 4 ZTOPO v předmětném trestním řízení vyloučen z možnosti za stěžovatelku dále činit úkony. V odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud uvedl, že jelikož "není jiná osoba, která by mohla za společnost jednat, bylo by zcela neúčelné a ryze formální doručování výzvy této společnosti, aby si zvolila jinou osobu k úkonům v trestním řízení, která není v postavení obviněného, svědka či poškozeného." Okresní soud stěžovatelku dále poučil, že stížnost proti předmětnému usnesení není přípustná.

### III. Argumentace stěžovatelky

6. V ústavní stížnosti stěžovatelka tvrdí, že orgány činné v trestním řízení chybně dospěly k závěru, že osoba, která je v téže věci obviněným, nemůže za stěžovatelku činit žádné úkony, a to ani zvolit jí obhájce; nezkoumaly totiž, zda mezi stěžovatelkou a jejím členem představenstva existuje jakýkoli (i potenciální) střet zájmů. Mechanické použití ustanovení § 34 odst. 4 ZTOPO nesledovalo žádný legitimní cíl, jelikož zájmy osoby oprávněné za ni činit úkony nekolidovaly se zájmy stěžovatelky. Obviněný v předmětné věci nemá podle stěžovatelky žádný přímý (zejména majetkový) zájem na výsledku řízení, a proto není pravděpodobné, že by měl zájem stěžovatelce zvolit nevhodného obhájce.

7. Přesto, že z dikce předmětného ustanovení lze jazykovým výkladem dovodit, že obviněný ve shodné věci nemůže za obviněnou právnickou osobu činit úkony, z hlediska účelu ustanovení by tato osoba měla mít právo zvolit obviněné právnické osobě obhájce pro trestní řízení, zvláště pak v případě, že obviněný člen představenstva předmětnou právnickou osobu nepoškodil. Jelikož je žádoucí, aby v dané věci společné zájmy obviněných subjektů hájil stejný (jediný) obhájce, bylo ustanovením opatrovníka pro trestní řízení porušeno základní právo stěžovatelky na obhajobu.

8. Stěžovatelka v ústavní stížnosti rozsáhle odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž je součástí práva na obhajobu, které má i právnická osoba, i právo na svobodnou volbu obhájce [např. nálezn sp. zn. II. ÚS 2445/07 ze dne 3. 4. 2008 (N 65/49 SbNU 15)]. Smyslem § 35 odst. 1 ZTOPO, podle kterého § 34 stejného zákona nemá vliv na právo obviněné právnické osoby na obhajobu, je zajistit právnickým osobám možnost zvolit si obhájce podle svého uvážení. Ustanovení § 35 odst. 1 ZTOPO nevylučuje aplikovatelnost § 34 odst. 4 ZTOPO, podle něhož nemůže činit úkony v řízení osoba, která je obviněným, poškozeným nebo svědkem v téže věci (stěžovatelka v této souvislosti odkazuje zejména na nálezn sp. zn. II. ÚS 131/18 ze dne 15. 8. 2018, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

### IV. Vyjádření účastníků řízení

9. Okresní soud k výzvě Ústavního soudu pouze sdělil, že nemá za to, že by postupem orgánů činných v trestním řízení bylo porušeno právo stěžovatelky na obhajobu.

10. Krajské státní zastupitelství ve vyjádření k ústavní stížnosti ze dne 20. 1. 2020 sdělilo Ústavnímu soudu, že předmětnou ústavní stížnost stěžovatelky nepovažuje za důvodnou. Ústavní soud v několika svých rozhodnutích vyhověl ústavním stížnostem v obdobných věcech (nálezn sp. zn. II. ÚS 131/18 či nálezn sp. zn. I. ÚS 2436/18 ze dne 20. 11. 2018); uvedené případy se však zabývaly

oprávněností zvolit obhájce trestně stíhané právnické osobě statutárními orgány v postavení svědka. V případech statutárních orgánů v postavení obviněného naopak Ústavní soud obdobný přístup doposud nepřijal (např. usnesení sp. zn. I. ÚS 3576/17 ze dne 9. 10. 2018). Podléhá-li fyzická osoba v procesním postavení svědka odpovědnosti za pomluvu podle § 184 trestního zákoníku, za křivé obvinění podle § 345 stejného zákona či za křivou výpověď podle § 346 stejného zákona (případně i za maření spravedlnosti dle § 347a trestního zákoníku), fyzická osoba v procesním postavení obviněného je na tom zásadně výhodněji, neboť na ni dopadá odpovědnost jen za pomluvu a křivé obvinění (ustanovení § 347a trestního zákoníku je v daném případě nutno vykládat úžeji), nehledě na široký rozsah práv obviněného v trestním řízení. Rozdíly mezi postavením svědka a obviněného v trestním řízení tedy mohou mít podstatný vliv na jejich úkony v postavení statutárního zástupce obviněné právnické osoby stíhané ve stejné věci.

11. Ve vyjádření k ústavní stížnosti příslušný vrchní komisař Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, územního odboru Most, oddělení hospodářské kriminality, zcela odkázal na vyjádření krajského státního zastupitelství. Vrchní komisař dále doplnil, že tvrzení stěžovatelky, že obviněný statutární orgán stěžovatelce nezpůsobil žádnou škodu, považuje za liché; obviněný stěžovatelku poškodil neoprávněným čerpáním dotace, kterou bude stěžovatelka muset vrátit zpět příslušnému ministerstvu.

12. Ústavní soud nezaslal výše uvedená vyjádření účastníků řízení stěžovatelce k případné replice, neboť dospěl k závěru, že předmětná vyjádření nepřinesla žádné nové a zásadní argumenty, proti kterým by stěžovatelčina argumentace obsažená v její ústavní stížnosti již nesměřovala; takový postup neporušuje právo stěžovatelky na kontradiktorní řízení ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 6. 2005 ve věci Milatová a ostatní proti České republice, č. stížnosti 61811/00, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 2. 2011 ve věci 3A.CZ s. r. o. proti České republice, č. stížnosti 21835/06).

#### V. Předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ačkoliv ústavní stížnost směřuje proti usnesení vydanému v rámci trestního řízení, ve kterém okresní soud stěžovatelce ustanovil opatrovníka, jenž je v rámci tohoto trestního řízení jedinou osobou oprávněnou za ni jednat, posoudil Ústavní soud ústavní stížnost jako stížnost podanou osobou oprávněnou (obdobně viz bod 4 usnesení sp. zn. II. ÚS 2520/16 ze dne 21. 2. 2017 či bod 4 usnesení sp. zn. II. ÚS 2805/17 ze dne 26. 9. 2017). Ústavní stížnost byla rovněž podána včas a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. [182/1993](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu").

14. Ústavní stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, jelikož proti usnesení o ustanovení opatrovníka právnické osobě dle § 34 odst. 5 ZTOPO není stížnost podle trestního řádu přípustná.

#### VI. Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

15. Zásah Ústavního soudu do rozhodování orgánů činných v trestním řízení ve fázi přípravného řízení je, s výjimkou situací mimořádných, nepřijatelný, případně nežádoucí [nálezný sp. zn. III. ÚS 62/95 ze dne 30. 11. 1995 (N 78/4 SbNU 243) nebo usnesení sp. zn. II. ÚS 1589/18 ze dne 9. 7. 2018]. Úkolem Ústavního soudu je přezkoumávat rozhodnutí či postup orgánů veřejné moci jen z hlediska, zda jimi byla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody. Ústavní soud neplní funkci instančního přezkumu rozhodnutí obecných soudů [viz např. nálezný sp. zn. III. ÚS 23/93 ze dne 1. 2. 1994 (N 5/1 SbNU 41)]. Intervence Ústavního soudu přichází v úvahu v případech zjevného porušení kogentních ustanovení podústavního práva, kdy se postup orgánů činných v trestním řízení

zcela vymyká ústavním kautelám, přičemž založené vady, případně jejich důsledky, již nelze v soustavě orgánů činných v trestním řízení, zejména obecných soudů, odstranit jiným způsobem (usnesení sp. zn. III. ÚS 674/05 ze dne 25. 1. 2006).

16. Stěžovatelka v ústavní stížnosti rozporuje zejména postup okresního soudu, který vyhověl návrhu krajského státního zástupce na ustanovení opatrovníka. Ústavnímu soudu neuniklo, že stěžovatelka založila ústavní stížnost na stejných argumentech, které byly Ústavním soudem použity v nálezu II. ÚS 131/18. V něm Ústavní soud dospěl k závěru, že s ohledem na základní právo právnické osoby na obhajobu, jehož součástí je i právo zvolit si obhájce, je třeba ustanovení § 34 odst. 4 ZTOPO vykládat tak, že osoba oprávněná činit úkony za obviněnou právnickou osobu podle § 34 odst. 1 stejného zákona může předmětné obviněné právnické osobě zvolit obhájce i v případě, že sama vystupuje v řízení jako svědek. Jakkoliv totiž jazykový výklad § 34 odst. 4 věty první ZTOPO naznačuje, že osoba v něm uvedená nesmí za právnickou osobu činit žádné úkony, jde o omezení ústavně zaručeného základního práva na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny, které musí obstát v testu proporcionality (srov. bod 18 nálezu sp. zn. II. ÚS 131/18). V případě odepření práva zvolit právnické osobě obhájce osobou obecně oprávněnou za ni jednat podle § 34 odst. 1 ZTOPO, ale v konkrétním případě vyloučenou (§ 34 odst. 4 věta první téhož zákona) pro její postavení svědka, dovedil Ústavní soud, že takové omezení práva právnické osoby na obhajobu neobstojí již v prvním kroku testu proporcionality, tedy ve sledování legitimního cíle, neboť zde žádný legitimní cíl není.

17. Jak správně poznamenalo krajské státní zastupitelství ve svém vyjádření, výše citovaná judikatura dopadá toliko na případy, ve kterých je obviněná osoba - statutární orgán - v postavení svědka. Od podání ústavní stížnosti se však judikatura Ústavního soudu ve věci ustanovení opatrovníka pro trestní řízení obviněné právnické osobě zásadním způsobem vyvinula. Ústavní soud proto nejprve stručně shrne závazné právní závěry přijaté v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3139/19 ze dne 21. 1. 2020 [VI. 1], následně pak předmětné závěry aplikuje na nyní projednávaný případ [VI. 2].

VI. 1 Nález sp. zn. IV. ÚS 3139/19

18. V citovaném případě měla obchodní společnost před vydáním usnesení o ustanovení opatrovníka jedinou osobu, která za ni byla oprávněna ve smyslu § 34 odst. 1 ZTOPO činit úkony v trestním řízení - svého jediného jednatele a tou dobou i majoritního společníka. Tento jednatel byl v trestním řízení vedeném proti předmětné společnosti v době rozhodnutí v postavení obviněného, tedy spadal striktně vzato do okruhu osob vymezených v hypotéze právní normy obsažené v § 34 odst. 4 věty první ZTOPO. Předmětná společnost nadto nebyla před vydáním napadeného usnesení vyzvána podle § 34 odst. 4 věty druhé ZTOPO. Ústavní soud dospěl v předmětné věci k následujícím závazným právním závěrům:

19. Institut opatrovníka právnické osoby má v trestním řízení podle § 34 odst. 5 ZTOPO subsidiární povahu a mělo by jej být využíváno jen jako krajního prostředku. Jelikož u obviněného jednatele hrozí riziko, že by mohl upřednostnit výkon svého práva na obhajobu před řádným hájením zájmů právnické osoby a výkonu jejího práva na obhajobu, představuje ochrana zájmů právnické osoby legitimní cíl, kterého lze ustanovením opatrovníka v obecné rovině dosáhnout. Vyloučení jediného jednatele z provádění úkonů v přípravném řízení nicméně představuje zásah do práva právnické osoby na obhajobu v trestním řízení, jenž musí být vždy proporcionalní vůči účelu, který sleduje. Je proto nutné zohlednit, že činí-li za právnickou osobu v trestním řízení vedeném proti ní úkony člen statutárního orgánu, jsou právnické osobě jeho faktické znalosti ku prospěchu a pravidelně právě tyto znalosti budou hrát významnou roli při formování a provádění strategie obhajoby právnické osoby.

20. Je-li jediná osoba, která je oprávněna za právnickou osobu v trestním řízení jednat, vyloučena podle § 34 odst. 4 věty první ZTOPO proto, že je ve stejné trestní věci obviněna, nevztahuje se nutně

vyločení i na volbu zmocněnce k vykonávání úkonů za právnickou osobu v trestním řízení podle § 34 odst. 1 uvedeného zákona, není-li zde konkrétní riziko, že tak činí proto, aby právnickou osobu poškodila či na její úkor zvýhodnila v trestním řízení sebe. Jinými slovy, považovat obviněného a priori za vyloučeného i z úkonu zmocnění může být proporcionálním zásahem do práva právnické osoby na obhajobu jen tehdy, je-li zřejmé, že již samotné zmocnění zástupce činí obviněný se záměrem poškodit právnickou osobu v jejím právu na obhajobu či své právo na obhajobu zvýhodnit na její úkor.

21. Naopak, ukáže-li se v dalším průběhu řízení, že volba zmocněnce právnické osoby podle § 34 odst. 2 ZTOPO provedená obviněným, který by za ni jinak byl oprávněn činit úkony, byla zneužitím práva, jímž se obviněný snažil zvýhodnit zájmy své obhajoby na úkor zájmu na obhajobě právnické osoby, není vyloučeno, aby orgány činné v trestním řízení ustanovily právnické osobě opatrovníka podle § 34 odst. 5 ZTOPO (resp. aby nejprve vyzvaly právnickou osobu podle § 34 odst. 4 ZTOPO).

22. Konečně, i kdyby orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že vzhledem ke konkrétním okolnostem případu obviněný jednatel nesměl společnosti ani vybrat zmocněnce podle § 34 odst. 2 ZTOPO, ani pak není bezprostřední postup podle § 34 odst. 5 ZTOPO sám o sobě proporcionálním zásahem do práva stěžovatelky na obhajobu. Šetření podstaty práva právnické osoby na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny totiž odpovídá požadavek, aby výzva podle § 34 odst. 4 věty druhé ZTOPO měla obligatorní charakter. Obviněné právnické osobě musí být poskytnuta možnost učinit příslušné kroky k tomu, aby si zajistila jinou osobu, u níž důvod vyloučení podle § 34 odst. 4 věty první ZTOPO chybí.

23. Není-li tedy v situacích předvídaných § 34 odst. 4 ZTOPO právnické osobě doručena výzva podle věty druhé předmětného ustanovení, není splněna podmínka pro ustanovení opatrovníka podle § 34 odst. 5 uvedeného zákona. Ustanoví-li i přesto soud opatrovníka právnické osobě, porušuje tím základní právo právnické osoby na soudní ochranu a na obhajobu v trestním řízení.

24. Pro podrobné odůvodnění uvedených závěrů lze plně odkázat na celé znění předmětného nálezu.

#### VI. 2 Aplikace závěrů přijatých v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3139/19 na projednávaný případ

25. Výše uvedené závěry Ústavního soudu jsou přímo aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, která je do jisté míry skutkově podobná s věcí projednávanou v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3139/19. Obviněný člen představenstva stěžovatelky byl v době rozhodnutí okresního soudu o ustanovení opatrovníka jediným členem představenstva (tj. statutárním orgánem) stěžovatelky a byl obviněn ze spáchání totožných zločinů jako stěžovatelka. Je zřejmé, že orgány činné v trestním řízení zjevně považovaly člena představenstva stěžovatelky za automaticky vyloučeného podle § 34 odst. 4 věty první ZTOPO, aniž by zvažovaly, nakolik se jeho zájmy v dané konkrétní trestní věci rozcházejí se zájmy stěžovatelky. V nyní projednávaném případě jde o dotační zločin - na rozdíl od nálezu sp. zn. IV. ÚS 3139/19, ve kterém byla předmětná společnost stíhána pro přečin usmrcení z nedbalosti v rámci pracovněprávních vztahů. Právě povahu trestného činu mohou orgány činné v trestním řízení vzít v úvahu v rámci posouzení možnosti obviněného statutárního orgánu zvolit obviněné právnické osobě zmocněnce.

26. Jak vyplývá z odůvodnění usnesení okresního soudu o ustanovení opatrovníka, orgány činné v trestním řízení se vůbec nezabývaly možností, že by člen představenstva stěžovatelky mohl zvolit stěžovatelce zmocněnce, který by hájil její nejlepší zájmy a zvolil nejvhodnější strategii pro řízení, a dopustily se tak neproporcionálního zásahu do stěžovatelčina práva na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny.

27. I kdyby z konkrétních okolností vyplývalo, že člen představenstva hodlá zvolit zmocněnce stěžovatelky se záměrem poškodit její nejlepší zájem nebo kdyby člen představenstva chtěl zvolit zmocněnce, který by upřednostňoval v konfliktu jeho zájmy před zájmy stěžovatelky, neměl okresní soud stěžovatelce přímo ustanovit opatrovníka podle § 34 odst. 5 ZTOPO, nýbrž měl stěžovatelku vyzvat podle § 34 odst. 4 věty druhé ZTOPO a dát jí prostor, aby zajistila jinou osobu, u níž důvod vyloučení podle § 34 odst. 4 věty první ZTOPO není dán. Jinými slovy, není vyloučeno, že by stěžovatelka na základě výzvy učinila kroky potřebné k tomu, aby se okruh osob oprávněných za ni jednat podle § 34 odst. 1 ZTOPO rozrostl o další osobu či osoby, které ve smyslu § 34 odst. 4 věty první stejného zákona vyloučeny nebudou. Ochrana práva právnické osoby na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny může v konkrétním případě odpovídat i povinnost státního zástupce, potažmo soudu, lhůtu stanovenou ve výzvě prodloužit, není-li v ní právnická osoba schopna potřebné kroky učinit.

28. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že samotné ustanovení opatrovníka představuje neoprávněný zásah do práv stěžovatelky, která nemá možnost svobodně si zvolit zmocněnce (obhájce); není také chráněna proti změně obhájce ze strany opatrovníka, která by byla proti její vůli. Porušení práv stěžovatelky spočívající v nemožnosti volby zmocněnce (obhájce) tak trvá a nebylo by zhojeno tím, že by opatrovník zvolil obhájce, kterého by stěžovatelka chtěla (viz bod 23 nálezu sp. zn. II. ÚS 131/18).

29. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v ústavní stížnosti přímo netvrdila, koho si za zástupce zvolila či chtěla zvolit, zároveň ani nevysvětlila, jakým konkrétním postupem Policie České republiky a krajské státní zastupitelství její právo na obhajobu porušily, Ústavní soud v této části stížnosti stěžovatelky nemůže vyhovět. Orgány činné v trestním řízení jsou nicméně právním názorem Ústavního soudu vázány, budou tedy povinny v dalším řízení postupovat v souladu se závěry zde uvedenými.

## VII. Závěr

30. Ústavní soud dospěl k závěru, že napadeným usnesením okresního soudu bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny, a proto ústavní stížnosti vyhovět a napadené rozhodnutí zrušil podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu; učinil tak bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci (§ 44 téhož zákona).

31. Ve zbývající části Ústavní soud ústavní stížnost dle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl, neboť po zrušení napadeného usnesení okresního soudu se stávají stěžovatelčiny námitky proti postupu orgánů činných v trestním řízení bezpředmětnými.

32. Ústavní soud nepředjímá výsledek řízení o předmětném návrhu na ustanovení opatrovníka. Na orgánech činných v trestním řízení nyní bude, aby posoudily, zda má stěžovatelka osobu, která je oprávněna za ni podle § 34 odst. 1 ZTOPO v trestním řízení vedeném proti ní činit úkony, či jí alespoň zvolit zmocněnce podle § 34 odst. 2 ZTOPO, a dospějí-li k závěru, že nikoliv, musí svůj závěr řádně odůvodnit; následně bude muset státní zástupce podle § 34 odst. 4 věta druhá ZTOPO právnickou osobu vyzvat, aby určila osobu, která za ni bude činit úkony v dalším řízení. Jinými slovy, nelze vyloučit, že člen představenstva v konečném důsledku zvolit stěžovatelce zmocněnce (obhájce) nebude moci; standard odůvodnění takového závěru však musí splnit požadavky v tomto nálezu vyřčené.

## Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)